

25. Kokula a sknadź.

(Tydź. Now. 1848, 163.)

Bě něhdy dolho mokrota,
 Duž kokula so rozhněwa;
 Sam wrobela khětro swarješe,
 Zo sukničku sej womaže,
 Tež lastojčka bě huslički
 Na hrjadu pojsła we hródzi.

Mać kokula bě mjerzaca,
 Zo kóždy ptačk so překhowa,
 A džeše k mužej: „To mi praj,
 Hač je to žadyn wótcny kraj,
 Hdžež poddan žadyn widžeć njej’
 A ničo do šklě kuchinskej’?

To džě respekt wšón přestanje
 A naj’ kommando kamsy dže,
 Tež naš diplom a prawizny
 Nam rozmokaju na kusy;
 Preč, preč! tu hišće přikhadža
 Tež wrótna konstitucija!“

„„Maš prawje, luba mandźelska!““
 Muž kokuliny zawoła,
 „„Haj, budź tu božmje, krajo zły,
 Hač dotal wótcny rěkany,
 Prjed’ hač jow něšto přisadžu,
 Jón dušu radšo wopušću!